

[Marie Hjelmer.]

med de danske Sygekasseforhold og drog en Sammenligning med de svenske, som slet ikke faldt ud til de sidstes Fordel. Man fremhævede ikke mindst, at Staten her i Danmark yder saa betydeligt et Tilskud, og at man paa Frivillighedens Grund er naaet saa vidt, at henvend Halvdelen af den danske Befolkning er blevet sygeforsikret. Ogsaa vi herhjemme mener, at vi har Grund til at være stolte over den Maade, hvorpaa Sygeforsikringen har udviklet sig hos os. Men dermed er jo ikke sagt, at vi er naaet til Vejs Ende, at vi har naaet det fuldkomne og ikke har mere at stræbe efter. Fremsættelsen af det foreliggende Lovforslag viser, at vi nu er ved at arbejde os endnu et Skridt videre frem.

Tanken om Middelstandens eller rettere sagt de i Sygekasselovens Forstand ikke ubemidlede Forsikring og Forhold til de statsanerkendte Sygekasser har jo været ført frem adskillige Gange i Aarenes Løb. Under Forhandlingerne om Ændringerne i Sygekasseloven, de Ændringer, der særlig vedrørte Nedsikringen i 1927, blev Spørgsmaalet gjort til Genstand for en indgaaende Omtale af de to Folketingsmænd Dr. Lou og min Partifælle A. M. Hansen. I den Betænkning, som Folketingsudvalget den Gang afgav, udtalte A. M. Hansen, at dels bør Medlemmer, hvis Formueforhold fører dem op over de fastsatte Grænser, kunne blive i Kasserne, dels bør andre i Sygekasselovens Forstand bemidlede kunne indmelde sig mod at merbetale Statens Tilskud og tillige afholde andre eventuelle Merudgifter. Han stillede ogsaa Ændringsforslag i saa Henseende, som blev tiltraadt af det konservative Folkeparti, men disse Ændringsforslag blev forkastet i Folketinget. Dog var de ikke fremsat forgæves, thi de havde haft den Betydning, at Regeringen lovede at komme tilbage til Spørgsmaalet. For at videreføre den Tanke, der var fremsat, blev der saa nedsat en Kommission, som afgav Betænkning i Februar 1928, ledsaget af et Udkast til Lov. Regeringens Forslag i Folketinget dækkede i alt væsentligt Kommissionens Forslag og var principielt bygget over det Forslag, som min Meningsfælle i Folketinget sammen med de Konservative havde stillet i 1927. Det er derfor naturligt, at ogsaa jeg kan anbefale Forslaget, skønt det ikke er blevet netop saadan, som vort Parti havde tænkt sig; den lange og til Tider vistnok vanskelige Forhandling, der har fundet Sted i Folketingsudvalget, har ganske vist ført til et

Resultat, men jeg synes, det kunde have været bedre. Det er jo en lang Række Ændringer, der er blevet foreslaaet og vedtaget derovre; dem skal jeg dog naturligvis ikke komme nærmere ind paa. Jeg vil kun gerne have Lov til for egen Regning at gøre Indvending mod det sidste Stykke af § 4, 10de Stykke, hvorefter et ubemidlet Medlem af en Sygeforening inden 6 Maaneder efter denne Lovs Ikrafttræden skal stilles overfor Valget mellem, om han vil blive i Foreningen eller optages i en statsanerkendt Sygekasse. Hvis han da ikke paa det Tidspunkt kan bestemme sig til at træde ind, skal han for bestandig være afskaaret fra at indtræde i en statsanerkendt Sygekasse. Dette: Nu eller aldrig! forekommer mig at være lidt haardhændet.

Jeg begyndte med at sige, at man andetsteds beundrede vort Sygekassevæsen, og at vi ogsaa selv mener at have Grund til at glæde os over, hvad vi paa dette Punkt af vort sociale Forsørgelsesomraade har opnaaet. Jeg sagde ogsaa, at vi med Tilfredshed ser, at man nu gaar et Skridt videre. Jeg mener, at man maa anse dette for en Fordel, at Personer, der ikke er ubemidlede i Sygekasselovens Forstand, kan sygeforsikre sig og dog være visse paa, at de, hvis deres Formueforhold gaar tilbage, kan regnes for ubemidlede og gaa over i en statsanerkendt Sygekasse uden Hensyn til Alder eller Helbred og for det lille Kontingent, der ydes i en saadan Sygekasse, komme til at nyde alle de dermed forbundne Fordele. Det kan de altsaa nu opnaa, selv om de aldrig tidligere har staaet i en statsanerkendt Sygekasse og ikke tidligere har været ubemidlede. Men een Ting tror jeg vi alle kan være enige om; det er, at vort Sygekassevæsen er ikke saa ganske lidt indviklet. Det havde været godt at faa tilvejebragt større Klarhed og Enkelhed nu, da man har givet sig i Lag med at foretage Ændringer i Sygekasseloven. Vi vilde have gjort et Skridt henimod Forenkling og lettere overkuelige Forhold, hvis vi havde kunnet holde os til det af Ministeren først fremsatte, saaledes at der var lukket for Tilgang til de bemidlede Afdelinger og vi havde holdt os til Fortsættelseskasserne. Jeg ønsker ikke ved Ændringsforslag nu at prøve paa at opnaa det; efter alt, hvad der er gaet forud, og efter den Enighed, der er opnaaet i Folketinget, mener jeg, at vi maa tage Lovforslaget, som det nu er kommet til at foreligge, selv om vi ikke er helt tilfredse med det. Det forekommer mig ogsaa, jeg har mærket, at